

F.t.l. om registrering af narkomaner

at deltage i en offentlig registrering af de patienter, der kommer til nedtrapning. Når man samtidig ved, at en plads for en narkoman på nedtrapning koster ca. 100.000 kr. pr. år, og disse penge skal skatteborgerne betale gennem bistandsloven, uden at det offentlige og dermed skatteborgerne har mulighed for at kontrollere, hvordan det er gået med patienterne, ja, så er der flere og flere, der stiller spørgsmålet, om det kan være rimeligt? Skatteborgerne har altså bare at betale og håbe det bedste. Nævnte er vel også en af årsagerne til, at kommunerne har været lidt tilbageholdende med de helt store projekter inden for narkoområdet, idet man jo ingen konkret viden har til rådighed på dette felt.

Derfor er det vigtigt at få lavet en offentlig registrering af alle narkomaner, så man kan følge deres sygdoms forløb. Så man får konkrete oplysninger om den sociale baggrund, om det er specielle grupper, der er udsat, hvor mange nedtrapninger/tilbagefald og anden behandling? Altså viden og tørre tal, der kan påvise, at der virkelig er et kæmpebehov for mere hjælp til disse syge mennesker, og i hvilken retning hjælpen skal gå. Narkocentrene bør sortere under det offentlige som enhver anden specialafdeling på et sygehus for eksempel. Er det galt med øjnene, går man til en øjenlæge, har man noget galt med hjertet, går man til en hjertespecialist, og har man narkotikaproblemer, skulle man selvfølgelig kunne gå til en narkotikaspécialist, hvor man skulle fremvise sit sygesikringsbevis og derefter blive behandlet.

Hvis en narkoman har stærk »nedtur«, var det vel rimeligt, om lægen straks kunne give en sprøjte eller andet lindrende for derefter at stille diagnosen, hvor han kan se, om ambulans behandling eller indlæggelse på specielle centre for nedtrapninger ville være nødvendige.

Hvordan disse centre skal fungere i øvrigt, er der vel ingen der har en færdig løsning på, men så længe man ikke har en offentlig registrering af narkomanerne med alle relevante oplysninger, kan det vel heller ikke forventes, at de offentlige myndigheder skal kunne lave fornuftige langtidsplanlægninger eller fortsat bevilge de økonomiske mid-

ler, der er nødvendige på området.

Derfor er det tvungende nødvendigt at få denne registrering gennemført for ad den vej at få sat betydeligt mere ind på bekæmpelsen af narkotikamisbruget for at hjælpe patienterne og deres pårørende, men også for det øvrige samfunds skyld, idet man på den måde kan undgå en mængde følgekriminalitet, idet narkomanerne nu havde et sted at gå hen, hvor de kunne få hjælp og behandling til enhver tid, i stedet for at være nødt til at lave en kriminel handling for at skaffe »stof under en »nedtur.«

Der henvises videre til, hvad formanden for Kriminalpolitiforeningen i København, kriminalassistent Lars Nicolai Jensen, den 21. januar 1982 udtalte til Berlingske Tidende, hvor han beklager sig over »den udbredte lallende holdning over for narkoproblematikken, som mange politikere har.« Kriminalassistenten mener, at denne holdning aldrig fører frem til en begrænsning af problemerne, og han siger: »Vi skal have en registrering af alle stiknarkomaner, så der kan blive en koordineret hjælp til de mennesker, som jeg mener kan betegnes som syge.«

Om registrering udtaler Lars Nicolai Jensen, »at man ved en godt koordineret hjælpeindsats over for narkomanerne – og her mener han udtrykkeligt, at det er nødvendigt med en registrering for at hjælpe effektivt – samtidig med stor effekt kan begrænse efterspørgslen efter hård narkotika på det danske marked. Derved kan vi være med til at begrænse det kvantum heroin, morfinpiller etc., som stiknarkomanerne bruger for millioner af hver dag.«

Kriminalassistent Lars Nicolai Jensen omtaler ikke de lige så skadelige virkninger af euforiserende stoffer, der synkes eller snuses (kokain). Registrering må efter forslagsstillernes mening også omfatte sådanne misbrugere.

Som bilag 1 er optrykt et interview med bl.a. formanden for den private hjælpeorganisation »Landsforeningen for human narkobehandling«, Mischa Asvarisch, fra Berlingske Tidende den 30. januar 1982.

Som bilag 2 er optrykt en leder fra Berlingske Tidende den 2. februar 1982.